

דגם 65

חמש נערות אלה נבחרו על ידי „העולם הזה“ כנציגות אופייניות של הסיפוס

דרגה
חודשי
הבע
של ג
ולכול
עתיק
אותם.
העיקר
אלה
אני
היה א

השחקנית ניצה רותם בת 21 (למעלה, שניה מימין), עובדת עתה בהטרט הסרט פיצוץ בחצות, כמחליפה של פאסקל פטי. ניצה היא בעלת יופי צברי אופייני. שמן

גילי אוהבים מכוניות. אני, בניגוד לכל הבחורות האחרות, אוהבת ללכת בבגדי ספורט, למרות שבשעת הצורך אני משתמשת גם בבגדים מפוארים.

נעמי ברבי: אני נולדתי בטרפולי ועליתי לארץ בשנת 48. למדתי בקריית אונו בבית-ספר עממי, ואחר כך הלכתי לגבעתי-השלושה ולמדתי הוראה. אחרי שגמרתי את הסמינר התחלתי לעבוד כדוגמנית, לא תיכף. שנה אחת לא עשיתי כלום, התבטלתי, חשבת, רק אחר כך התחלתי לעבוד.

בדרך כלל אני בחורה סגורה מאוד. אני לא אוהבת להציג את הרגשות שלי, אני טיפוס מאוד מאופק. לחברים שלי זה לא מפריע.

יש לי הרבה מאוד חברים טובים, אבל אני לא חושבת להתחתן. אני חולמת לצאת לעולם הגדול, לאירוסה, ולקרא ספרים על פסיכולוגיה.

אני קוראת לפעמים גם רומנים, אבל רק לקינוח. מה עוד אני אוהבת? אני אוהבת נורא את הצבע החרוד. אני ישנה, למשל, על מצעים חרודים. אני לא אוהבת לאכול, אבל זה טוב בשביל המקצוע. אני שואפת מאוד להיות דוגמנית טובה.

אירית קמחי: נולדתי ברומניה ועליתי לארץ בשנת 50. למדתי תיכון במגמה סוציולוגית, בגימנסיה עירונית ז'. אחר כך הייתי שנה בצבא, בחיל-האוויר, וקיבלתי

מתחנת, מורידה את המגדלים מהראש, יולדת שני ילדים. לאחר היא קוראת ליאור ולשני אורלי.

אחר כך היא משמינה ורבה עם בעלה.

★ ★ ★

מה מריץ אותן?

רחל בן-אבי: חלטנו לתפוס את הישראלית הצעירה עוד לפני שכל זה קורה לה, כשהיא עדיין צעירה, רעננה ומלאה תקווה.

החלטנו לבחון את היכול האחרון של הוזהר הצעיר. בחרנו בחמש נציגות.

נסינו להבין מה מריץ אותן. מסתבר ששום דבר.

שרה קירשמן: למדתי בגימנסיה עד שביעית. עזבתי והמשכתי בציור אופנה ודוגמנות אצל לאה פלשער. אני טיפוס נוטה למצב-רוח, כועסת מהר, אבל עליוזה וחמת מזג.

אין לי שום חבר קבוע, אני מעדיפה להחליף. אני ברונית מאוד ומחפשת את האידיאל. אני רוצה שהחבר שלי יהיה בעל חוש-הומור, פיקח ועשיר. ככלל, הגברים בארץ מחפשים דבר ראשון יופי, לא כל כך בשביל עצמם אלא בשביל לעשות רושם.

בדרך כלל אומרים עלי שאני סנוירית. אני לא חושבת שזה נכון, למרות שאני אוהבת מכוניות. מה יש? כל בני

שהישראלית הצעירה מגיעה לגיל 15 היא מתאהבת בגבר הנשוי הראשון שלה, ומחליפה את הגרביים הלבנות שלה בגרבי גיילון.

אחר כך היא נכנסת למספרה, צובעת קצת את השערות שלה, מיישרת אותן במסרקי ברזל, מגלגלת אותן בסיכות סל-סול, מורחת עליהן בירה וספרי ושמן ויוצאת משם עם מגדל גדול על הראש.

אחר כך היא עוזבת את הגימנסיה, כי המורים לא מבינים אותה. היא רבה עם ההורים שלה, שגם הם לא מבינים אותה. היא מתחילה לקרוא קצת שירים, להסתכל במבט נוגה על החיים, ולקצר את החצאית שלה בכמה סנטימטרים.

אחר כך היא מחליטה להיות שחקנית, כמו שרה, החברה שלה, שגם היא החליטה להיות שחקנית. היא הולכת עוד יותר למספרה, ויוצאת משם עם מגדלים עוד יותר גבוהים.

★ ★ ★

ליאור ואורלי

יה עוזר. הגברים ברחוב שואלים מי היא, ומי המציא אותה. הרוץ-גיאנים של העיר מומינים אותה לכוס קפה, ומבטיחים לה תפקיד בסרט הראשון שיעשו.

היא מאושרת. היא יודעת שבחורה בדרך הנכונה. ואז היא הולכת לצבא, מתאהבת ב-מפקד הראשון שלה, עוזבת את הצבא.

הילדה רחל בן-אבי (למעלה, ראשוני) נה מימין) בת ה-17, בעלת עיניים ירוקות, ושער שחור. חברותיה, חולמת להיות מיילדת. חבר? לא חשוב.

הד
ב-948
בתלח